

Bodhisattva, kaihou Samettisia kuolemanviipaleita tuhon avarassa leipäkorissa Mäki, jolla sydämet huutavat: Puoliksi tyhjä! Vääntyvät kalanmaksäölyltä haisevan illan säihkyvät muodot ruumiiksi, jolla ei ole paikkaa mihin mennä. Tunisiassa vietellään yötä kuin Suomessa marjametsää: Koskaan ei ämpäri jää vajaaksi. Kuudennet silmät valmistautuivat ottamaan kiinni planeetan, jolle ihmisten tulisi karata tätä Lentävää Hollantilaista, ikuinen kulku pyytää anteeksi itseltään ikuisesti! Siinä ollaan oravaa pyörässä, enemmän kuin kukaan tehdastyöläinen missään ikinä. Tankatkaa lähtiessänne, ettei kuolleena tule jano. Sillä mikä olisi surullisempi olento, kuin janoinen kuollut, jolla ikenissään kuivunutta verta? Ehkä korkeintaan se, joka todella jaksaa paneutua näiden asioiden äärelle: typerä Runoilija, jolla kynä kuin kengät väärissä jaloissaan. Kärpäsiä suolissaan ja häntä suolistaessaan ne tulevat ja hyökkäävät mestaajansa kimppuun, särkien häneltä viimeisenkin heikkouden mielestään, vaikkakin sitten omantunnon hinnalla. Sillä eihän viisas juo verta, tai taistele kärpästen lihasta. Hänelle aika on jo mennyt, hän odottaa kuolemaansa paikassa, jonne maalarin siveltimet eivät ikimailmassa ylettyisi. Ja vaikka tallennustila loppuisi hänen pienestä sielustaan, tulisi yhtä uudelleen aika, jolloin hän uusisi sen ja laittaisi vanhan talteen jonnekin muualle. Tilansa ja aikansa on hänelle pyhä kuin Mekan kivi, kummatkin kestävät hänen käsissään ikuisuuksiin saakka.